

Од јубише се одањ вечито!

Сливене руке, сливен загрљај,
Сливена уста, груд на грудима,
Ал' још то није доста, није још,
Примагните се тешње, тешње још. (Вади пој)

Међу вама да места не буде,
Ни колико да ножев уски врх,
Цразничу малу грдно испуни! (Почивка)
У паг'о с тобом, слико паклена,

Маштансне вреле вратки измете!

Огани ме се, не требам те ја! (Баци пој.)
(Чује се издалека сватовац, повикување и кольски бат.)

Сватовац? Он је, он је, соко сив,

Што гором пушта клика одазив,

На јаде моје гони пред собом,

Ко прних ласта јатомичан лет,

Мој Милошу, мој сиви соколе,

Испустибеш је испод крила сад,

И мени беш је веран предати,

У благослов првборити ми реч:

Што теби љуба мени мила сна,

Сачув'о сам је, ево ти је, на!

А ја ћу је узети за руку,

Приказаћу, поклонићу му је,

Поклонићу т' је, загрлићу тे,

У загрљају питаће те друг:

— Је л' доста, брале, је ли плаћен дуг? —

Да видим, где су? Шта! Већ престаше?

Зауставља их рука бабина!

Гле! Баба збори он уз невесту —

А, сад ће — сад ће — сад ће да је да! —

Ох, не дај, не дај, чекај Милошу!

Та мени само, мени је тек дај!

Од мене прими братски завештај. (Оде.)

Долази Иво Црнојевић, за њим Милош држи Анђелију за

руку, уз њих Дуждевић, на страни војводе, а у другом

плину остали спати. (Када ће се овој сцени дајти у складу са претходним сценама, то ће се овој сцени дајти у складу са претходним сценама.)

ДРУГА ПОЈАВА.

(Долази Иво Црнојевић, за њим Милош држи Анђелију за руку, уз њих Дуждевић, на страни војводе, а у другом

плину остали спати.) (Када ће се овој сцени дајти у складу са претходним сценама, то ће се овој сцени дајти у складу са претходним сценама.)

Анђелија.

Ни речи више, старији злогуче,

Ни речи више, не верујем ја!

И с мёстада се окамениши ту,

И сваке зоре тај из тебе звук

Иерицат стане кобне речи те

И сав ти чуду поверије свет —

И опет не бих веровала ја!

Иво.

Учини дужност, сине Милошу,

Учини дужност, обавести је!

Милош.

Речено је, обавештена је!

Анђелија.

Зар и ти већ! Ох, доста, доста, знам!

(Крије лице Милошу на грудима.)

Иво.

Раскрсти руке, био девере,
Раскрсти руке с туђе невесте,
Ил' овај час (Руком на мач). Раскрсти ћу их ја!

Милош.

На гру'дма грлим своју невесту,
И љубу своју, Максим ми је дао,
Уступио уз побратимску реч!

Иво.

Шта Максим дао? Максим дао реч?

До врага реч, ал' руке с невесте!

Милош.

Од њега ми је од милоште дар,
И зашиште л' је, њему дају је
И ником другом! Зови Максима,
Позови га да опозове реч.

Иво (за себе).

Позови га. Та, зар не познајем
Дарежљивост и господску му крв,

Даривати ма кога невестом,

Даривати срамотом оца свог!

Несмислениче, тешки јаде мој! (У каптонаду.)

Јунаци, момци, свати кићени,

Сватовским венцем окитите нас,

Опколите нас живим опкапом,

Па врати ли се Максим овамо,

За живу главу не пуштајте га,

Већ гоните га мачем у неврат!

(Момци се помешају у округ на десној страни).

Ави нас чујте, српска господо,

И слушајућ нас реците нам суд!

Свечани нас је затекао час,

Тај свечан час те пита, Милошу,

И задата те пита твоја реч,

Јеси л' ми вољан предат' невесту?

Разуми добро: мени да је даш!

Изреци сад ил' хоћеш, или не?

Милош.

На уста твоја свечан пита час,

Свечанији му ево одговор:

Е љубе своје не дам теби ја!

(Максим улази, положио с десне стране.)

Иво.

И опет питам тебе, војводо,

Је л' вољан Милош предати ми плен?

Милош.

И опет кажем, господару, ја

Да не дам љубе, не дам срца свог!

Иво.

И још једаред само: амо дај!

Иво (за себе).

ДИСТИЧИ.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

(„Добросрећница“) драма у бчинова од Шарлоте Бирх-
хајферове, приказивана је у среду 3. јануара.

Нико се више не радује него рецензент, кад може да цохвали какву позоришну игру, а сувише тада, ако је ту игру написала — дама. „Добросрећница“ је душевно чедо једне dame, о којој не можемо рећи да је својим делима свакад била добре среће, али о овоме комаду, који смо у среду гледали на позорници морамо призвати, да је писарица била боље среће него њезина драмска јунакиња и ако је назва добросрећницом. Истина, у целом се делу огледа модарна школа француска; слике је узети из француског романа, ситуације су покетне исто као у Французу, дијалог је намазан француским фирином, који хобије меснимице да нас обмане као да је права политура; од начелне мисли, исто као у Французу, ни — трага; — само нас карактери у делу потсеђају па солидну, германску крв, али баш за то што је ово по-столje драматском раду вешто изрезано, привијемо да је Бирххајферка у „Добросрећници“ створила лепу позоришну игру, а одбијамо оно прво као израз времена, у коме је живела, онога времена, кад су Немци волели француску кухињу и француске идеје. Дајас би лепа Шарлота (вежлимо лепа јер припада лепом полу) ваљда радије тражила драмски слик у Берлингу него у Паризу.

Да испричамо нашим читаоцима у кратко роман, који је госпођа Шарлота тако вешто драматисала.

Покојни син старе војводкиње Шаторенардове, ученик је будалаштину, те је довоље својој високородној мајци спаху из велике опере. Та спаха, која се такође већ упокојила, остави старој војводкињи једну кћиер Херманску, која је смртно родитеља својих сад наследница великог имања. Неколико стотина хиљада франака годишња прихода, то је доста па да буде драмска јунакиња. За такве масне доходке вредно је да се полакоми и нећак војводкињи Маргиз Бретони, да би његов син Анатол морао заступати његов високи чин. Али томе смета Херманска, и зато ваља и ју склонити.

У првом је акту младо девојче у институту и проводи женску љубав са својом другарicom Жилбертом, пасторком неке трофеце Депортове. Анатол се заљуби у Жилберту, и будући кавалир човек, прескочи преко зида у врт од института, и кад га ту са Жилбертом ухвати надзорница на челу завидљиве младежи женске и он срећно умаже, прикривена Херманска узима кривицу на себе и буде истерана из института. Од своје мајке на одговор узвета, млада Херманска Кутти, јер тајна није њезина, — и буде за то као крива, као девојка „нечисте“ материне крви, истерана из очигледне и изглеждучи из наследства. То је крај другог акта. У трећем се Анатол заводи са својим другарима на балу, што су се ови усудили да сумњиче у поштење Херманску, па како ту дозна и то, да се његова љубавна Жилберта удаје за неког барона Клервала, из очајања позвове на двојоб сва три увредиоца и то упознату булоњску шуму. Паравио побије ту Анатол сву тројицу до ноге, али, будући сам рађен, мора-

јаје се склонити у оближње село. Случајно дође у кућу Херманску дадиље Катоне, код које се беше склонила одагната Херманска. Сад тек оточиње прави роман. Рађени јунак не позије лену сељанку, али ипак назире као да је ту Херманса; она опет почине да „осећа“ нешто за младим јунаком — и тек што ствар пође у најбољем реду, прохте се романџији да отера љубавника у Енглеску, за то што је у двојобу опасно рангије једног младића од упливне породице. Али на срећу овај преболи рану и Анатол се враћа својој љубавници. Међутим је абе Бофлер, душепоечитељ војводкињи пронашао Херманску. А уједно је тај дрби старапа сазидао, да је младо девојче било па прајди Бога отерано из института, те се Херманса враћа својој помиријеној мајци, а Анатол добија и нуу и имање за којим је његов отац толико грамзио. Ко је доћио ове ретке до краја, тај види да је то одиста лен — роман. Бирххајферка није се узлуд трудила да од њега начини драму, која ће гледаоца занимати, бар за једно вече.

Али нас је овога вечера више занимала представа. Гђа Сајевићка приказивала је Херманску пуном природном живошћу; највише јој црте баху управо дражесне. Мариковићка (војводкиња) стојаше у своме жандару с њоме скоро на једној висини. Морамо признати да још ипак на најбољој позорници гледали ћине аристократске достојанствене улоге тако верно изведене, као овога вечера што видесмо од Мариковићке. Суботићу не иду од руке добројудни старици, а Лукићу још мање вицкасти лекари: ваљда би боље било да се мењају с улогама. Јеца Поповићева (Катона) је неоцењено добра сељакуша! Сајевићу би као љубавнику препоручили местимице више животи и то илоте, а остали наш млађи најбољи глумачки, нарочито мушки, ваљао би да прионе студији сајонских покрета.

M.

ИЗЛОЖБА.

* (Светска изложба у Америци.) Американци су научили прославити стогодишњицу своје независности светском изложбом, како свет још није видeo. Трошак ће подмирити свака држава по броју својих становника. Њујоршка држава даје 1.136.660 долара. Пенсилванија 913.710, Охио 691.230 и т. д. За целу изложбу требаће једно десетак милиона долара. Да се па сваку главу једнако одреди трошак, свака би платила до 39 сантима. Али како је изложба ствар уносна, то ће се свак трошак разделити на деонице, свака деоница по десет долара. Тако ће малији скакати прилог па слагу отаџбине, а и свако ће малији прити користи из тог подузетка. Икада кога се не ће исплати, да што год пружи од добре воље на поклон, ипак ће се по гонити да што потчише. Деонице ће се разграбити као алва, да их је и три пута више. Пеки дан разграбило се у некој скупштини за десет тренутка деонице за 100.000 долара. Изложба ће бити у Филаделфији од маја до октобра 1876. године, а подељена ће бити у десет одсека. Варош јој је већ одмерила место и припремила свој део трошка.

Издаје управа српског народног позоришта.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

У ПРЕТИЛАТИ 7.

14. ПРЕДСТАВА

У НОВОМЕ САДУ У НЕДЕЉУ 7. ЈАНУАРА 1873.

У НОВОЈ ПОЗОРИШНОЈ ДВОРАНИ

ПО ДРУГИ ПУТ:

ЈЕЛІВА РУСКА СИРОТИЦА.

МЕЛОДРАМ У 2 РАЗДЕЛА, НАПИСАЛИ СРБИВ, ДЕВИЉНЕ И ДЕВЕРЖЕ, О ФРАНЦУСКОГ ПРИВЕО В. Ж. МУЗИКА ОДИ. ЗА

МЕЛОДРАМУ У 2 ГЛАДА, НАПИСАЛИ СЕРГИЈ, ДЕВИЛНИЋИ, ДЕВИЛСКИ, ЧИЧАЦ.

Пријатељи и блиски пријатељи барбака Алефа, који је умро
десет година пре, узимају се да ће његови синови и ћерка да
јесу увек у врло добре руке. Један је љубавник, а други је
Графина Сезанова.
Алфред, син јој
Чериков, руски великан.
Феодора, рођака му
Јелва, млада сиротица
Калуга, козак.
Гертруда, јевринка учитељка
која је уважавана као једна од најбољих учице у парижкој
школи. Њен отац је био војник, а њена мајка је била уметница.
Маринковића.
Сајевич.
Недељковић.
Л. Хацићева, једна од
јединих жена које је уважавана као једна од најбољих учице у парижкој
школи. Њен отац је био војник, а њена мајка је била уметница.
Сајевичка.
Марковић.
Ј. Поповићева.
Пољској на неколико миља од Вилне.

Улазнице се продају у писарници позоришној (стану матичном) од 9—12 пре подне и од 3—5 са сата после подне, а после на каси.

Поједињи бројеви овога листа продају се обдан по 5 новчића, а вр. у српској народној задружној штампарији, у позоришној пискарници и у вече на каси.

У уторак 9. јануара у корист варошке болнице „ЈЕЛВА РУСКА СИРОТИЦА.“ Мелодрам у 2 раздела, написали Скриб, Девиљне и Деверже, с француског превео В. Ж. музика од И. З. За тим: „Пркос“ Шаљива, игра у 1. радњи с певањем, посрбию др. Ј. Андрејевић.

надзорник," у другој „Шаран“, у трећој „Честитам“, и „Францу“ је првог реда, а у „Краљева сеја“. Прве две свеске стоје 20 н., трећа 30 н., а четврта 50 н. а. вр.

ХОДОМ ПРОИСХОДЯЩЕГО ВЪ МОСКОВѢИ ТЕПЕЧЕСТВА.

БОЛУЧЕВИ **ПЕДАГОГИЧЕСКИЙ УНИВЕРСИТЕТ** **БОЛУЧЕВИ** **ПЕДАГОГИЧЕСКИЙ УНИВЕРСИТЕТ**

КОЧЕТАК V 7 А СВРШЕТАК У 9 САХАТА.

СИМВОЛЫ ПОДДЕРЖАНИЯ АУДИТОРСКОГО МОНИТОРИНГА

10. The following table shows the number of hours worked by 1000 workers in a certain industry.

Симъ за трухина штампарија у Новом Саду 1873.

Српска народна задружица штампарија

Српска народна задружна штампарија у Новом Саду 1873.